

Навіки в пам'яті народній

У роки Великої Вітчизняної війни тисячі синів і дочок України вели боротьбу з фашистами на окупованій території в партизанських загонах і підпіллі, допомагаючи діючій армії громити ворога. Подвиг людей, які захищали рідну землю, віддали життя заради майбутніх поколінь, навіки залишиться в пам'яті народній. Із почуттям безмежної подяки та любові низько схиляємо голови перед їхніми мужністю, патріотизмом. Із плином часу рідіють лави ветеранів, народних месників. Кожен із них залишив яскраву сторінку в нашій історії, а ті, хто ще живий, проводять велику роботу з патріотичного виховання підрастаючого покоління.

Живе в Сарнах ветеран Великої Вітчизняної війни, учасник партизанського руху Володимир Гуменний. Нині, у свої вісімдесят сім, виглядає повійськовому підтягнутим і міцним. 11 вересня в нього був день народження. До батька, дідуся з їхалася вся дружна родина. Він добре пам'ятає свою юність і молодість, понівечену війною та важким повоєнним лихоліттям.

Народився на Київщині, до початку війни батьки працювали в колгоспі, Володя навчався у школі. Віроломний напад фашистів перервав мирне життя.

- Коли німці захопили наше село, - розповідає Володимир Маркович, - то почали влаштовувати облаву на молодь для відправки на роботу в Німеччину. Про те, їх обіцянкам про чудове життя там ніхто не вірив, тож усі ховалися, аби не потрапити в руки загарбників. У грудні 1943 року, під час однієї з тих облав, серед 20 упійманих юнаків був і я. Нас вишикували в колону й повели до Білої Церкви. Протримавши 10 днів у військових казармах, пішки погнали далі. Бранці йшли під конвоєм автоматників аж до станції Жмеринка, інколи ночуючи просто неба. Там загнали в порожні вагони вантажного поїзда та повезли в невідомому напрямку.

Хтось із наших хлопців заховав ножа, - згадує сивочолий ветеран, - тож відразу вирішили вирізати шматок дошки на дверях вагона й відкрити запірний гак. Нам це вдалося, бо гітлерівці забули закрутити двері дротом. Відкривши їх, почали стрибати на ходу.

На щастя, в темряві вартові нічого не побачили. Десять змучених, знесилених, голодних утікачів дісталися до найближчого села, там переночували, а на ранок групами рушили далі. Проте йти було нікуди. Фронт віддалився, скрізь були

тися на роботу й жити. Але одного січневого дня 1944 року до села ввійшов партизанський загін. На прохання хлопців узяти з собою командир не погодився, мотивуючи, що там справжня війна, стріляють, а зелені пацани в першій же сутичці з німцями злякаються та побіжать додому.

Немає в нас дому, - відповіли смільчаки, - йти нам нікуди, тільки до вас. Невдовзі командир все ж погодився. Спочатку юнаків навчали досвідченіші партизани, а згодом почали брати на бойові завдання. Народні месники псували залізничне полотно, перешкоджали ворогам використовувати залізницю для перевезення техніки та живої сили. Проявляли мужність і героїзм.

1 травня 1944 року на Рівненщину прийшли передові частини Радянської армії, і їхній партизанський загін скерували в Сарни, де розформували. Частину його бійців забезпечили роботою за мирними професіями на залізниці, інших відправили в діючу армію. Володимир Маркович, відкинувши різні пропозиції, твердо вирішив стати залізничником. Відпрацював на різних посадах майже 58 років, був роботящим, чесним, справедливим. У 1950 році одружився, за дружину взяв дівчину-росіянку, яка працювала з ним. Нещодавно відсвяткували 60 років подружнього життя. До речі, батько Варвари Іллівни під час війни командував партизанським загonom. У 1971 році без відриву від виробництва Володимир

Гуменний закінчив Львівський технікум залізничного транспорту, навчався в трирічній школі активістів преси при редакції газети «Львівський залізничник», де часто друкувався.

Батьківщина високо оцінила мужність, відважність і героїзм Володимира Гуменного. Його нагороджено орденами «За мужність», Вітчизняної війни II ступеня, нагрудним знаком «Партизан України 1941-1945 років», і безліччю медалей до ювілеїв Великої Перемоги. А ще досвідчений залізничник має нагрудні знаки «Почесний залізничник», орден «За заслуги» й ін.

Навіть будучи на пенсії, не покидає громадську роботу, є частим гостем школярів. За його словами, держава, керівники району та міста турбуються про ветеранів, тож високо оцінює їхню діяльність.

Михайло Малафей